

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ing. R. R.**, zastoupeného Mgr. Davidem Černým, advokátem se sídlem Horní náměstí 365/7, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2009, sp. zn. KÚOK/30057/2009/OSV-SP/7178, č. j. KUOK 37591/2009, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2010, č. j. 38 Cad 14/2009 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému advokátovi stěžovatele Mgr. Davidu Černému **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 960 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 5. 2. 2009, č. j. 9112/2009/OLO, jímž nebyl žalobci přiznán příspěvek na živobytí.

V žalobě žalobce namítal, že doložil dostatek pokladů k tomu, aby správní orgán I. stupně mohl jeho žádosti vyhovět. Vyplnil všechny formuláře, které mu tento orgán poskytl, tj. zejména prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech včetně společně posuzovaných osob, doklad o výši měsíčních příjmů, prohlášení o stanovené vyživovací povinnosti, informaci o užívaném bytu, doklad o podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti. Další podklady, které po něm správní orgán I. stupně vyžadoval, považoval žalobce za nadbytečné. Dle názoru žalobce měl správní orgán I. stupně nařídit ve věci jednání a při něm by bylo možno doplnit neúplné poučení, jehož se žalobci dostalo, popř. doplnit důkazy, které správní orgán považoval za nutné. Oba správní orgány měly podle § 36 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) dát žalobci možnost, aby se před vydáním rozhodnutí seznámil s jeho podklady. Dle názoru žalobce nebylo možno aplikovat výjimku danou ust. § 74 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále „zákon č. 111/2006 Sb.“) za situace, kdy podle názoru obou správních orgánů byly podklady přeložené žalobcem neúplné. Naopak při seznámení se s podklady pro rozhodnutí měl správní orgán žalobce vést k doplnění jeho důkazních návrhů.

Krajský soud v Ostravě ze správního spisu zjistil, že žalobce požádal dne 22. 12. 2008 o příspěvek na živobytí. Jako společně posuzované osoby označil H., V. a B. V. Dále bylo přiloženo prohlášení o stanovené vyživovací povinnosti a jejím plnění, ve kterém žalobce uvedl vyživovací povinnost k V., B. V., informace o užívaném bytu a doklad o výši měsíčních příjmů. Správní spis dále obsahuje rozhodnutí Úřadu práce v Olomouci ze dne 6. 11. 2008 o nepřiznání podpory v nezaměstnanosti žalobci, potvrzení téhož úřadu práce o vedení žalobce v evidenci uchazečů o zaměstnání od 2. 10. 2008, doklad o výši měsíčních příjmů B. a V. V. a jejich prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech. Ve správním spise je založena informace podepsaná žalobcem dne 22. 12. 2008, že „Byl seznámen s postupem při podání žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi“. Spis obsahuje výzvu ze dne 5. 1. 2009, kterou žalobce převzal podle doručky 15. 1. 2009 a podle které měl doplnit a doložit údaje v žádosti o dávku příspěvek na živobytí, a to doložením rodných listů dětí, občanského průkazu paní H. V. a rozsudku soudu ve věci řízení o pozemku, podpisu H. V. na vyjmenovaných dokladech, potvrzením o uplatnění nároku na sociální příplatek pokud jej nepobírá, nájemní smlouvy, dokladu o podlahové ploše společně užívaného bytu, dokladu o výši nájemného a pravidelných úhrad za služby spojené bezprostředně s užíváním společného bytu, dokladu o výši záloh rozepsaných příslušným dodavatelem elektrické energie a plynu na následující období a dokladu o úhradě těchto energií, dokladu o aktivním přístupu při hledání zaměstnání a podpisu H. V. na dokladu o výši měsíčních příjmů. Závěrem tohoto přípisu je poučení, že v případě nesplnění povinností uvedených v této výzvě může být dávka nepřiznána. Součástí správního spisu jsou výpisy z obchodního rejstříku týkající se firem Richter-RICAR a KONTO-EFEKT, s.r.o., jejímž statutárním orgánem (jednatelem) je uveden žalobce, dvakrát výpis živnostenského rejstříku vedeného Magistrátem města Olomouce, odborem živnostenským ze dne 9. 1. 2009. Spis obsahoval další výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 14. 1. 2009, aby žalobce doložil doklad o podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti a doklady uvedené v připojeném tiskopisu. Tato výzva rovněž upozorňuje na možnost nepřiznání dávky v případě nesplnění uvedené povinnosti. Žalobce doklad o podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti ve všech částech s výjimkou osobních údajů proškrtal a uvedl datum, kdy tak učinil. Na to bylo 5. 2. 2009 správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí o nepřiznání příspěvku na živobytí pro nedoložení

požadovaných dokladů, proti rozhodnutí žalobce podal odvolání, které posléze žalovaný zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Krajský soud v Ostravě při posouzení věci upozornil na skutečnost, že správní spis obsahuje záznam ze dne 22. 12. 2008, že byl žalobce seznámen s postupem při podání žádosti o dávku v hmotné nouzi. Přípis je žalobcem vlastnoručně podepsán a žalobce na něm neuvedl žádnou výhradu co se týče nesprávného poučení. Z uvedeného dle názoru soudu není možno dovodit porušení ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, které by vedlo k nezákonnosti rozhodnutí. Žalobce v žalobě namítal, že kromě dokladů, které správnímu orgánu doložil, považoval doložení dalších po něm požadovaných dokladů za nadbytečné a považoval postup správního orgánu I. stupně za rozporný s ustanovením § 6 odst. 2 správního řádu, podle kterého má správní orgán postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a který dotčené osoby pokud možno co nejméně zatěžuje. O tento případ se však podle názoru krajského soudu nejednalo, neboť správní orgán I. stupně po žalobci vyžadoval údaje a podklady, které si sám úřední cestou opatřit nemohl. Jednalo se o podklady a informace uvedené ve výzvách správního orgánu I. stupně ze dne 5. 1. 2009 a 14. 1. 2009. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobce na výzvu ze dne 5. 1. 2009 nereagoval, přestože ji převzal dne 15. 1. 2009 a neosvědčil tak rozhodné skutečnosti pro posouzení nároku na dávku. Žalobce tak nesplnil povinnost danou mu ustanovením § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb. a správní orgány tak dospěly ke správnému závěru, že byly naplněny podmínky aplikace § 49 odst. 5 téhož zákona, tedy v případě žalobce pro zamítnutí jeho žádosti o dávku příspěvek na živobytí.

Krajský soud se rovněž neztotožnil s výtkou žalobce, že správní orgán I. stupně měl podle § 49 odst. 1 správního řádu ve věci nařídít jednání. Podle tohoto ustanovení ústní jednání správní orgán stanoví v případech, kdy to stanoví zákon a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. S ohledem na projednávanou věc, kdy došlo k zamítnutí žádosti žalobce pro nedoložení požadovaných dokladů, rozhodně nevyplynula nutnost nařízení ústního jednání ve smyslu citovaného ustanovení.

Podle závěrů krajského soudu ustanovení § 74 zákona č. 111/2006 Sb., dle kterého povinnost správního orgánu dát účastníku řízení před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí neplatí, jedná-li se pouze o podklady, které správnímu orgánu předložil tento účastník řízení, nebo údaje, k jejímž sdělení dal písemný souhlas. Toto ustanovení dle krajského soudu nelze aplikovat na daný případ, kdy žalobce některé požadované podklady rozhodnutí přes výzvu správního orgánu nedoložil a správní orgán proto příspěvek na živobytí nepřiznal.

Z výše uvedených důvodů proto Krajský soud v Ostravě žalobu žalobce v souladu s ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) zamítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že nebyl správním orgánem dostatečně poučen o svých právech a povinnostech v řízení, které bylo zahájeno na základě jeho žádosti ze dne 22. 12. 2008. Z listiny obsahující jeho podpis není patrné, v jakém rozsahu se mu poučení dostalo a jako laik nemohl posoudit, zda byl poučen dostatečně či nikoliv. O nedostatečnosti poučení se dozvěděl až tehdy, když mu bylo doručeno negativní meritorní rozhodnutí žalovaného.

Stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu, že v rozporu s ustanovením § 72 zákona č. 111/2006 Sb. nedoložil dostatek podkladů pro kladné posouzení jeho žádosti. Stěžovatel řádně vyplnil všechny formuláře, které mu byly správním orgánem I. stupně poskytnuty, zejména prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech včetně společně posuzovaných osob, doklad o výši měsíčních příjmů, prohlášení o stanovené vyživovací povinnosti, informaci o užívaném bytu, doklad o podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti. Další podklady požadované správním orgánem I. stupně považoval stěžovatel za nadbytečné a požadavek na jejich doplnění interpretuje jako porušení ustanovení § 6 odst. 2 správního řádu.

Podle názoru stěžovatele měl správní orgán ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu nařídit ve věci ústní jednání, při němž by bylo možno doplnit neúplné poučení, jehož se žalobci dostalo a případně doplnit podklady. Tímto by správní orgán I. stupně mohl splnit povinnost stanovenou v ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu, tj. opatřit si dostatečné podklady pro rozhodnutí.

Stěžovatel je přesvědčen, že správní orgán I. stupně i žalovaný měli podle ustanovení § 36 odst. 2 správního řádu dát žalobci možnost, aby se před vydáním rozhodnutí seznámil s jeho podklady. Výjimku v § 74 zákona č. 111/2006 Sb. nebylo podle závěru žalobce namístě aplikovat za situace, byly dle jejich závěru podklady předložené stěžovatelem neúplné. Diskreční pravomoc v § 74 zákona č. 111/2006 Sb. byla použita nesprávně, spisový materiál obsahuje i podklady, jež nedodal stěžovatel.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný setrval na svém rozhodnutí a ztotožnil se závěry krajského soudu.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížných bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podstatou kasační stížnosti stěžovatele je jeho obecné tvrzení, že správním orgánům doložil dostatek podkladů pro kladné posouzení jeho žádosti o příspěvek na živobytí. Zároveň poněkud rozporně správním orgánům též vytýká, že ho nadměrně zatěžují, avšak v průběhu řízení pochybily, pokud byl ve věci nesprávně poučen, neproběhlo ústní jednání a nebyl seznámen s podklady pro rozhodnutí, to vše za účelem jeho větší informovanosti o podkladech potřebných pro přiznání příspěvku na živobytí.

Nejvyšší správní soud nejprve nesouhlasí s námitkou stěžovatele, že byl nedostatečně poučen o svých právech a povinnostech v řízení, na nedostatečnost poučení

mohl stěžovatel dle svého vyjádření usuzovat až tehdy, když mu bylo doručeno negativní meritorní rozhodnutí žalovaného.

Dne 22. 12. 2008 byl stěžovatel seznámen s postupem při podání žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi. Přípis byl stěžovatelem vlastnoručně podepsán a stěžovatel v něm neuvedl žádnou výhradu co se týče uvedeného záznamu o poučení, a to ani v dalším průběhu řízení. Na tomto místě zdejší soud uvádí, že stěžovatelem pojatá poučovací povinnost správního orgánu, jejíž šíře je dle názoru stěžovatele odvislá od kladného výsledku řízení, ze zákona nevyplývá. Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné (§ 4 odst. 2 správního řádu). Poučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu). Toto obecné pravidlo nachází odraz v dalších ustanoveních správního řádu, která přiznávají účastníkům řízení konkrétní procesní práva.

Úvaha stěžovatele o rozsahu poučovací povinnosti je v tomto ohledu příliš extenzivní a vybočuje z rámce zákonem uložené poučovací povinnosti. Stěžovatel v souvislosti s touto námitkou neuvádí, v čem byla nebo mohla být jeho práva zkrácena a z toho, že stěžovatel byl ve věci neúspěšný, nelze dovozovat, že došlo k porušení § 4 odst. 2 správního řádu.

Ke klíčové námitce stěžovatele, totiž že doložil všechny požadované podklady pro rozhodnutí o žádosti o příspěvek na živobytí, správní orgán I. stupně však překročil své oprávnění a požadoval další neopodstatněné podklady, uvádí Nejvyšší správní soud následující.

Ustanovení § 72 zákona č. 111/2006 Sb. upravuje náležitosti žádosti o dávku příspěvek na živobytí, kde jsou stanoveny zákonné požadavky na obsah žádosti o dávku, přičemž se stanoví pouze takové náležitosti žádosti, které jsou zcela nezbytné k tomu, aby správní orgán mohl o nároku na dávku a její výši rozhodnout. Správnímu orgánu vyplývá povinnost nezatežovat občana vyžadováním potvrzení o skutečnostech, jež lze ověřit z rozhodnutí jiných orgánů nebo jinými doklady, jak správně stěžovatel uváděl. Stěžovatel však přes dva přípisy - upozornění správního orgánu I. stupně, které mu jednoznačně ozřejmily požadované náležitosti žádosti, ve kterých byl poučen o následcích jejich nesplnění, ani tyto základní náležitosti nedoložil, naopak jejich doložení odmítal, neboť je dle svého náhledu považoval za nadbytečné, aniž by jakkoliv rozvedl, z jakého důvodu tak míní.

In concreto se jednalo o podklady a informace uvedené ve shora citovaných výzvách správního orgánu I. stupně ze dne 5. 1. 2009 a ze dne 14. 1. 2009. Podle první výzvy měl doplnit a doložit údaje v žádosti o dávku příspěvek na živobytí, a to doložením rodných listů dětí, občanského průkazu paní H. V., rozsudku soudu ve věci řízení o pozemku, podpisu H. V. na vyjmenovaných dokladech, potvrzením o uplatnění nároku na sociální příplatek pokud jej nepobírá, nájemní smlouvy, dokladu o podlahové ploše společně užívaného bytu, dokladu o výši nájemného a pravidelných úhrad za služby spojené bezprostředně s užíváním společného bytu, dokladu o výši záloh rozepsaných příslušným dodavatelem elektrické energie a plynu na následující období a dokladu o

úhradě těchto energií, dokladu o aktivním přístupu při hledání zaměstnání a podpisu H. V. na dokladu o výši měsíčních příjmů. Na výzvu však stěžovatel nereagoval. Podle druhé výzvy měl doložit doklad o podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti a doklady uvedené v připojeném tiskopisu. Tato výzva rovněž upozorňuje na možnost nepřiznání dávky v případě nesplnění uvedené povinnosti. Stěžovatel na to doklad o podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti ve všech částech s výjimkou osobních údajů pouze proškrtal a uvedl datum, kdy tak učinil.

K obecně formulované výtce o nadbytečnosti požadovaných informací a dokladů tak zdejší soud uvádí, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu, že správní orgán I. stupně a žalovaný při prokazování skutečností podle § 72 zákona č. 111/2006 Sb. směřovaly pouze k tomu, aby žádost o dávku obsahovala stanovené náležitosti.

Stěžovatel si tak v řízení před správními orgány patrně neuvědomoval význam osvědčení skutečností rozhodných pro nárok na dávku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb. Žadatel o dávku, příjemce i společně posuzované osoby jsou povinni osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, na její výši nebo výplatu, dát písemně souhlas k ověření těchto skutečností a na výzvu se osobně dostavit k příslušnému orgánu pomoci v hmotné nouzi, nebrání-li tomu těžko překonatelné překážky, zejména zdravotní stav [§ 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb.].

Je vhodné též připomenout, že stěžovatel měl rozhodné skutečnosti osvědčit, nepostačí pouhé tvrzení, ale je nutno tyto skutečnosti vlastní aktivitou relevantně doložit a popsat, aniž by k jejich prokázání byl povolán z úřední povinnosti správní orgán, jak se stěžovatel domníval v kasační stížnosti. Sankcí za nesplnění uvedených povinností pak může být nepřiznání dávky.

Z výše uvedeného je nutno dovodit, že nesplnění povinnosti žalobce uvedené v § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, tj. neosvědčení skutečností rozhodných pro nárok na dávku mohlo být důvodem pro zamítnutí žádosti o tuto dávku a žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí nikterak nepochybil, přičemž takový postup správního orgánu dále není možno považovat za porušení § 3 a § 6 odst. 2 správního řádu.

Stěžovatel se dále mýlí, jestliže dovozuje, že pokud byl neúplně poučen a správnímu orgánu I. stupně vyvstala potřeba obstarání si podkladů pro rozhodnutí a tím i nutnost jeho opětovné informovanosti o jejich absenci, muselo být ve věci nařízeno ústního jednání. Jak již bylo vyloženo výše, poučovací povinnosti a povinnosti upozornění, že nebyly osvědčeny skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, bylo učiněno zadost. Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Správní orgány i krajský soud přesvědčivě vyložily, proč byly toho názoru, že s ohledem na projednávanou věc, kdy přes dostatečnou součinnost správních orgánů nakonec došlo k zamítnutí žádosti žalobce pro nedoložení požadovaných podkladů, nutnost nařízení ústního jednání nevyplynula. V uvedeném postupu a jeho zdůvodnění nespátřuje ani zdejší soud vadu řízení před správním orgánem.

Podle ustanovení § 74 zákona č. 111/2006 Sb. povinnost správního orgánu dát účastníkovi řízení před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí neplatí, jedná-li se pouze o podklady, které správnímu orgánu předložil tento účastník řízení, nebo o údaje, k jejichž sdělení dal písemný souhlas (§ 41). Z důvodové zprávy k citovanému zákonu se podává, že navrhovaným ustanovením je odbourávána převážně jen formálně plněná povinnost seznamování žadatele s podklady rozhodnutí, které mu již známy jsou. Vzhledem k charakteru žádostí, doplněných doklady, které účastník řízení sám shromáždil, se jedná o nadbytečný úkon. Tím není dotčeno právo účastníka seznámit se s podklady, které získal správní orgán sám. V projednávané věci se jednalo o případ, kdy správní spis tvořily toliko neúplné podklady předložené správnímu orgánu stěžovatelem a údaje, k jejichž sdělení dal písemný souhlas (§ 41). Zmínku o širším rozsahu správního spisu navíc přednesl stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). V daném případě však nadto ani není zřejmé, že by správní orgán I. stupně ani žalovaný z nějakých takových podkladů vycházel, v předmětném rozhodnutí se o ně neopírá. Ani tuto námitku stěžovatele tak nepovažuje Nejvyšší správní soud za relevantní.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 9 odst. 2, § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu, ve výši 500 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 160 Kč. Co se týče právního úkonu převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) téže vyhlášky], soud vzal především zřetel na to, že se jedná o zastoupení advokátem, který stěžovatele zastupoval již v řízení před soudem prvního stupně. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 960 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu